

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

**nr. 189.847 van 27 januari 2009
in de zaken A. 190.847/XII-5663. (I)
A. 190.918/XII-5668. (II)**

In zake :

- I.
1. Guido DUPONT,
2. Jan DE MEUTER,
3. de cvba DE MEUTER & CORSTJENS,
4. LUYTEN,
5. CORSTJENS,
6. Ann PIRLOT,
die woonplaats kiezen bij
advocaten D. D’Hooghe en L. De Vuyst,
kantoor houdende te 1000 Brussel,
Loksumstraat 25
II.
7. Charles MERTENS,
8. Jan WOUTERS,
9. de cvba MERTENS & WOUTERS,
die woonplaats kiezen bij
advocaat A. Craeybeckx,
kantoor houdende te Antwerpen,
Arenbergstraat 23

tegen :

- I. + II.
de NATIONALE KAMER VAN GERECHTSDEURWAARDERS
(NKGW),
die woonplaats kiest bij
advocaten P. Engels en W. Slosse,
kantoor houdende te Antwerpen,
Brusselstraat 59.

tussenkommende partijen :

- I. + II.
1. G. DE WILDE,
2. BAELE,
3. de bvba G. DE WILDE,
die woonplaats kiezen bij
advocaat D. Cornelis,
kantoor houdende te Gent-Drongen,

Baarledorpstraat 93
4. Marc BRACKEVA,
die woonplaats kiest bij
advocaten P. Flamey en J. Bosquet,
kantoor houdende te Antwerpen,
Jan van Rijswijcklaan 16.

DE VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Guido Dupont, Jan De Meuter, de cvba De Meuter & Corstjens, Luyten, Corstjens en Ann Pirlot, op 29 december 2008 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van “de beslissing van de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders van 18 december 2008, waarvan kennis gegeven bij schrijven van de Voorzitter van 23 december 2008, houdende de toewijzing van de opdracht van centraliserend gerechtsdeurwaarder in het kader van de fiscale en niet-fiscale schuldvorderingen van Vlabel (cf. gebaseerd op het lastenboek Centralisatie Invorderingen Vlaamse Belastingdienst) aan de kantoren Brackeva (Antwerpen) en De Wilde en Baele (Gent)” (in de zaak A.190.847/XII-5663);

Gezien het verzoekschrift dat Charles Mertens, Jan Wouters, en de cvba Mertens & Wouters op 30 december 2008 per fax en op 2 januari 2009 per aangetekend schrijven hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van “de beslissing van de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders van 18 december 2008, waarvan kennis gegeven bij schrijven van de Voorzitter van 23 december 2008, houdende de toewijzing van de opdracht van centraliserend gerechtsdeurwaarder in het kader van de fiscale en niet-fiscale schuldvorderingen van Vlabel (cf. gebaseerd op het lastenboek Centralisatie Invorderingen Vlaamse Belastingdienst) aan de kantoren Brackeva (Antwerpen) en De Wilde en Baele (Gent)” (in de zaak A. 190.918/XII-5668);

Gezien de nota's van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 30 december 2008 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 januari 2009, om 10.00 uur (in de zaak A.190.847/XII-5663);

Gelet op de beschikking van 5 januari 2009 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 januari 2009, om 10.00 uur (in de zaak A. 190.918/XII-5668);

Gezien de op 9 januari 2009 ingediende verzoekschriften waarbij G. De Wilde, Baele en de bvba G. De Wilde, vragen in de kort gedingen te mogen tussenkomen; dat zij voordeel blijken te halen uit de bestreden beslissingen en erbij belang hebben dat de vorderingen worden afgewezen; dat hun verzoeken dienvolgens moeten worden ingewilligd;

Gezien de op 9 januari 2009 ingediende verzoekschriften waarbij Marc Brackeva vraagt in de kort gedingen te mogen tussenkomen; dat hij voordeel blijkt te halen uit de bestreden beslissing en erbij belang heeft dat de vorderingen worden afgewezen; dat zijn verzoeken dienvolgens moeten worden ingewilligd;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van advocaten D. D'Hooghe en W. Gillard, loco advocaat S. Butenaerts, die verschijnen voor verzoekende partijen in de zaak A. 190.847/XII-5663, van advocaat A. Craeybeckx, die verschijnt voor verzoekende partijen in de zaak A. 190.918/XII-5668, van advocaten W. Slosse en F. Geens, die verschijnen voor verwerende partij, van advocaat D. Cornelis, die verschijnt voor de eerste, tweede en derde tussenkomende partij, en van advocaten P. Flamey en J. Bosquet, die verschijnen voor vierde tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur I. Vos;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

OVERWEEGT WAT VOLGT :

De gegevens van de zaken

1. De verzoekende partijen zijn allen gerechtsdeurwaarders. Enkele van deze gerechtsdeurwaarders zijn bovendien verenigd in een gezamenlijke vennootschap.

2. Blijkens een brief van 8 augustus 2008 van de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders, te dezen verwerende partij, beslist de Vlaamse regering op 18 juli 2008 om machtiging te verlenen aan de Vlaamse minister van Financiën en Begroting om een protocol te sluiten met de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders, met het oog op samenwerking inzake de invordering van fiscale en niet-fiscale schuldvorderingen.

3. In dit protocol wordt een samenwerkingsverband opgezet, waarbij het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid Vlaamse Belastingdienst (Vlabel) opdrachten inzake invorderingen toevertrouwt aan de Nationale Kamer, die op haar beurt per globaal pakket, deze opdrachten zelf toevertrouwt aan één of meer centraliserende gerechtsdeurwaarders, die op hun beurt deelopdrachten aan participerende gerechtsdeurwaarders kunnen doorgeven.

In het protocol wordt de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders door de bevoegde minister ermee belast om de gerechtsdeurwaarders aan te stellen. Daarbij wordt een onderscheid gemaakt tussen de centraliserende gerechtsdeurwaarder, de participerende gerechtsdeurwaarder en de instrumenterend gerechtsdeurwaarder. De centraliserende gerechtsdeurwaarder is de gerechtsdeurwaarder die wordt aangesteld om de invorderingstaken voorzien in het protocol uit te voeren en deze vanuit een centraal punt te beheren ten overstaan van Vlabel. De participerende gerechtsdeurwaarder is de lokale gerechtsdeurwaarder die, na eveneens door de Nationale Kamer te zijn aangesteld, door de centraliserende gerechtsdeurwaarder bepaalde opdrachten toebedeeld krijgt. De instrumenterend gerechtsdeurwaarder is de gerechtsdeurwaarder die concreet optreedt voor rekening van Vlabel in een invorderingsdossier, en die ook door de Nationale Kamer wordt aangesteld.

Inzake de keuze van de centraliserende gerechtsdeurwaarder bevat het protocol de volgende voorwaarden :

“De Nationale Kamer dient er zich bij de keuze van de centraliserende gerechtsdeurwaarder van te vergewissen en er zich van te laten verzekeren dat deze laatste over alle technische en financiële middelen beschikt om dergelijke centralisatie te verzorgen. Van een centraliserende gerechtsdeurwaarder wordt vereist dat de nodige hard- en software minimaal beantwoorden aan de voorwaarden van de Nationale Kamer, en dat daarvoor een permanent onderhoud is verzekerd. Bovendien moet de centraliserende gerechtsdeurwaarder bereid zijn zich steeds soepel op te stellen naar elke mogelijke en geoorloofde aanpassing aan soft- en / of hardware in de toekomst. Evenmin mag de Nationale Kamer een centraliserende gerechtsdeurwaarder aanduiden die binnen zijn

functie, in dispuut of proces ligt met de Vlaamse overheid, Vlabel, op het moment van het aangaan van deze samenwerkingsovereenkomst.”

4. Bij brief van 8 augustus 2008 deelt projectmanager Patrick Van Buggenhout namens de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders, voormeld protocol tussen de bevoegde minister, optredend voor de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest en de Nationale Kamer mee aan alle gerechtsdeurwaarders. Tevens deelt hij hun mee dat zij zich kandidaat kunnen stellen om als instrumenterend gerechtsdeurwaarder te fungeren of om als centraliserende gerechtsdeurwaarder te worden aangesteld. Voor wat betreft de aanstelling van de centraliserende gerechtsdeurwaarder wordt aangekondigd dat het “lastenboek”(hierna : bestek) bij de Nationale Kamer kan worden opgevraagd vanaf 20 augustus 2008 aangezien de definitieve redactie pas tegen dan, in overleg met Vlabel, zal kunnen worden gefinaliseerd.

5. Bij e-mail van 25 augustus 2008 stellen elk van de acht gerechtsdeurwaarders van het kantoor van verzoekende partijen zich kandidaat om als instrumenterend gerechtsdeurwaarder op te treden. Tevens wordt meegedeeld dat de kandidatuurstelling geldt onverminderd het recht om zich ook voor de opdracht van centraliserende gerechtsdeurwaarder kandidaat te stellen en gebeurt onder alle voorbehoud aangaande de geldigheid van de gunningsprocedure en zonder enige nadelige erkenning.

6. Uiteindelijk wordt het bestek voor de aanstelling van een centraliserende gerechtsdeurwaarder pas meegedeeld aan de gerechtsdeurwaarders per e-mailbericht van 22 oktober 2008, herhaald op 23 oktober 2008 in een ander format. Tevens wordt meegedeeld dat de inschrijvingen uiterlijk op 14 november dienen in het bezit te zijn van de Nationale Kamer. Ten slotte wordt nog in een e-mailbericht van 3 november 2008 meegedeeld dat per vergissing op het eerste blad tevens het logo van de Vlaamse Belastingdienst werd vermeld en wordt een gecorrigeerd exemplaar van het lastenboek bezorgd.

7. In het bestek wordt vermeld dat de inschrijvers om in aanmerking te komen als centraliserende gerechtsdeurwaarder onder meer aan de volgende voorwaarde moeten voldoen :

“- de inschrijver ligt op het moment van zijn kandidatuur, binnen zijn functie, niet in dispuut of proces met de Vlaamse overheid, Vlabel. Deze uitsluiting strekt zich ook uit tot het kantoor waartoe de betrokken gerechtsdeurwaarder behoort en waarmee hij één enkele administratie voert.”

8. Bij brief van 29 oktober 2008 deelt de derde verzoekende partij aan de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders onder meer mee dat het criterium in het bestek dat voorziet in de uitsluiting van kandidaten die in dispuut of proces ligt met de Vlaamse overheid Vlabel strijdig is met het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, de Belgische Grondwet en de regelgeving overheidsopdrachten en vraagt zij de Nationale Kamer om uitdrukkelijk binnen de 48 uur te willen bevestigen dat dit criterium van het lastenboek als ongeschreven zal worden beschouwd.

9. Vervolgens stellen de verzoekende partijen zich kandidaat als centraliserende gerechtsdeurwaarder.

10. Op 13 november 2008 vorderen de eerste tot en met de zesde verzoekende partij bij de Raad van State de schorsing en nietigverklaring van “de beslissing van de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders van ongekende datum houdende vaststelling van de voorwaarden waaronder een centraliserende gerechtsdeurwaarder wordt aangeduid in het kader van de operatie van de centralisatie van de invordering voor de Vlaamse Belastingdienst.”. Deze vordering wordt verworpen bij arrest nr. 189.846 van 27 januari 2009 omdat het vereiste moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet is aangetoond: de verwerende partij heeft immers bevestigd dat de zogenoemde “uitsluitingsclausule” niet op verzoekende partijen zal worden toegepast.

11. Daarnaast worden de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders, de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest, door derde tot en met zesde verzoekende partij op 14 november 2008 gedagvaard in kortgeding voor de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel. Gevraagd wordt om de Nationale Kamer te verbieden om op grond van het huidige bestek over te gaan tot de aanstelling van één of meerdere centraliserende gerechtsdeurwaarders en daartoe enig contract af te sluiten, onder verbeurte van een dwangsom van 1.000.000 euro en om de gevolgen van de beschikking te handhaven totdat de Rechtbank van Eerste Aanleg een vonnis heeft geveld over de grond van de zaak.

Voorts worden de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders, de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest, op 2 december 2008 door diezelfde verzoekers eveneens gedagvaard ten gronde voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel. Hier wordt gevraagd om de gedaagden te verbieden om hun samenwerking op grond van het protocol verder te zetten, om hen te verbieden om

op grond van het lastenboek tot contractsluiting over te gaan en voor recht te zeggen dat de aanstelling van de centraliserende gerechtsdeurwaarder dient te gebeuren overeenkomstig de regelgeving overheidsopdrachten. Indien er op het ogenblik van de uitspraak reeds een contract zou gesloten zijn vragen zij om gedaagden te verbieden de samenwerking verder te zetten en de gedaagden te veroordelen tot een schadevergoeding.

12. Bij beschikking van 16 december 2008 wordt voormelde vordering in kortgeding ontvankelijk, doch ongegrond bevonden: geoordeeld wordt dat de vrees voor schade over ongemakken door de handelswijze van verwerende partijen helemaal niet vaststaat.

13. Inmiddels heeft de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders met de bestreden beslissing van 18 december 2008 de opdracht van centraliserende gerechtsdeurwaarder toegewezen aan de kantoren Brackeva (Antwerpen) en De Wilde en Baele (Gent). Voor wat betreft de beoordeling van de offertes op technisch vlak, verwijst de beslissing naar de “methode Vlabel” waarvoor “LinkInt werd aangesteld en verantwoordelijk is met een aanvullend attest van de firma Deloitte te Diegem”. Voor wat betreft de beoordeling op niet-technisch vlak (samenstelling en inhoud van het persoonlijk dossier) wordt verwezen naar een “formulier opgesteld door Patrick Van Buggenhout en Hilde Paesen, waarin de volgende elementen werden geëvalueerd:

- a) Is het dossier in de Nederlandse taal opgesteld?
- b) zijn de bijlagen anoniem?
- c) is het inschrijvingsformulier volledig ingevuld en ondertekend?
- d) zijn de gevraagde bijlagen bijgevoegd?
- e) zijn er referentie-attesten betreffende enerzijds de cliënten met een massaverwerkingsvolume en anderzijds de cliënten te situeren binnen de openbare aanbesteding?
- f) is het bankgarantie-attest bijgevoegd?”.

14. Deze beslissing wordt bij brief van 23 december 2008 meegedeeld aan verzoekende partijen. In dit schrijven wordt tevens gesteld dat de mededeling ter contractsluiting van de beslissing aan de gekozen centraliserende gerechtsdeurwaarders niet zal gebeuren vóór 3 januari 2009.

15. Verzoekende partijen sub 3 tot 6 hebben vervolgens ook een kort geding ingeleid voor de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel,

en gevorderd dat aan verwerende partij het verbod zou worden opgelegd om tot contractsluiting over te gaan totdat de Raad van State over huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitspraak heeft gedaan.

16. Bij brief van 29 december 2008 delen de raadslieden van verwerende partij mee aan de raadsman van verzoekende partijen dat hun cliënte de overeenkomsten met de centraliserende gerechtsdeurwaarders in uitvoering van de beslissing van 18 december 2008 niet zal sluiten totdat de Raad van State uitspraak heeft gedaan over de door verzoekers neergelegde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Samenhang

17. Wegens samenhang is het passend de zaken nrs. A.190.847/XII-5663 en A. 190.918/XII-5668 samen te voegen.

Exceptie betreffende de rechtsmacht van de Raad van State

18. Verwerende partij en tussenkomende partijen werpen in een exceptie in essentie op dat de Raad van State onbevoegd is met betrekking tot de beroepsorde die de verwerende partij is: zij is een “sluitstuk” of “verlengde” van de rechterlijke macht, en geen “administratieve overheid” in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Te dezen hebben verzoekende partijen geanticipeerd op de exceptie en een betoog ontwikkeld in hun inleidende verzoekschriften waarin zij pogen aan te tonen waarom te dezen de verwerende partij als de in het voormelde artikel 14 bedoelde administratieve overheid moet worden aangemerkt. De partijen argumenteren aldus over tientallen bladzijden - van de meer dan 265 bladzijden die hun gezamenlijke geschriften bedragen - over de vraag van de rechtsmacht van de Raad van State.

19. De Raad van State kan in een kort geding en a fortiori in een kort geding bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts een beperkt onderzoek wijden aan excepties die zijn rechtsmacht betreffen. Voor een verzoekende partij moet het nadeel dat zich kan voordoen bij het afwijzen van rechtsmacht doorgaans zwaarder worden ingeschat dan het nadeel dat een verwerende partij lijdt bij een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van haar beslissing, waaraan dan toch een sterke schijn van onrechtmatigheid kleeft. Onder meer om die reden past het dan ook dat in een kort geding de Raad van State deze excepties eerder zou verwerpen dan

aannemen tenzij indien zijn beperkt onderzoek uitwijst dat een dergelijke exceptie een hoge graad van ernst vertoont.

Te dezen is het voorwerp van het geding een opdracht om invorderingen te verrichten, betreffende schuldvorderingen waarvan het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap titularis zijn. Deze zijn onmiskenbaar publiekrechtelijke rechtspersonen. De opdracht om in te vorderen komt uiteindelijk hun ten goede. In artikel 3 van het voormelde protocol komt de bevoegde minister, handelend voor de twee voormelde rechtspersonen, met de verwerende partij overeen dat Vlabel “alle opdrachten toevertrouwt aan de Nationale Kamer”, die op haar beurt deze opdrachten nader verdeelt. In artikel 1 wordt Vlabel aangemerkt als “opdrachtgever voor de invordering van fiscale en niet-fiscale schuldvorderingen t.b.v. de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest” en in artikel 2 wordt van Vlabel gewag gemaakt als “optredende instantie voor de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest”. Vlabel, als intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid, treedt in de constructie dus op als orgaan van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest en is uit zichzelf publiekrechtelijk van aard.

De oorspronkelijke taak - de invordering - wordt dus een gedelegeerde opdracht die aan de verwerende partij wordt toegewezen, omdat de voormelde publiekrechtelijke rechtspersonen niet zelf, en evenmin door middel van hun verzelfstandigd agentschap, invorderingen willen verrichten. Dergelijke juridische constructie lijkt met zich mee te brengen dat de instantie die met de opdracht - van algemeen belang - wordt belast, wel degelijk in bepaalde gevallen kan worden beschouwd als een administratieve overheid bij het uitoefenen van die gedelegeerde opdracht, ongeacht zelfs haar eigen rechtsvorm: de Raad van State heeft in die zin reeds beslist ten aanzien van rechtspersonen handelende onder een private rechtsvorm: een nv (arrest nr.43.109 van 1 juni 1993, inzake nv Egta Contractors); een vzw (arrest nr. 79.954 van 27 april 1999, inzake bvba Artabel e.a.). Met des te meer reden lijkt verwerende partij, wettelijk ingesteld op grond van artikel 549 e.v. van het Gerechtelijk Wetboek, indien zij bij delegatie een opdracht uitvoert in de plaats van administratieve overheden zoals te dezen, als een administratieve overheid te mogen worden beschouwd in de zin van artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Dit lijkt zelfs het geval, ook indien zij niet als dusdanig zou mogen worden aangemerkt wanneer zij andere taken verricht dan deze van die welbepaalde opdracht. Ongeacht de vraag - overigens te berde gebracht in het tweede middel van de inleidende verzoekschriften - of de verwerende partij gelet op haar doelgebondenheid, wel bevoegd mag worden geacht om de in het geding zijnde

opdracht te aanvaarden en uit te oefenen - lijkt zij te dezen de bedoeling te hebben gehad, door zich in te schakelen in de bestuurlijke werking van de Vlaamse administratie, om op te treden als een administratieve overheid en lijkt zij zich in elk geval als dusdanig te hebben voorgedaan. De Raad van State nam in die zin al aan dat een arrondissementskamer van notarissen als administratieve overheid was opgetreden (arrest nr. 78.921 van 23 februari 1999 inzake Meissters-Braham).

Er lijkt dan ook in de huidige stand van het geding te moeten worden aangenomen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is opgetreden als de in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bedoelde administratieve overheid, zodat haar beslissingen als de thans bestredene, in voorkomend geval door de Raad State kunnen worden nietigverklaard en in haar tenuitvoerlegging geschorst.

De exceptie wordt niet aanvaard want zij vertoont niet de vereiste hoge graad van ernst.

De grondvoorwaarden voor de schorsing

20. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

21. Wat de eerste en derde voorwaarde betreft, beroepen de verzoekende partijen zich inzake het nadeel op de mogelijkheid om zelf de in het geding zijnde opdracht van centraliserende gerechtsdeurwaarder te kunnen uitvoeren en wijzen zij op de grote financiële waarde en de referentiewaarde van de opdracht.

Voorts motiveren zij hun keuze voor de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid door te verwijzen naar het risico, dat de contractsluiting nakend is.

22. Indien de bedoelde contractsluiting doorgang vindt, zou tussen verwerende en tussenkomende partijen een contract tot stand komen, tengevolge waarvan, in de lijn van de rechtspraak van de Raad van State, arrest nr. 87.983 van 15 juni 2000 van de algemene vergadering van de afdeling bestuursrechtspraak, een gewone vordering tot schorsing naar alle waarschijnlijkheid zou worden afgewezen. Het bestaan van die overeenkomst zou de betrachting van verzoekende partijen om zelf de opdracht nog uit te voeren, ernstig bemoeilijken en zou een mogelijk herstel in natura verder af brengen. Aldus moet worden aanvaard dat verzoekende partijen door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden toewijzingsbeslissing het rechtens vereiste moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen ondergaan, mede gelet op de aard en de waarde van de opdracht die door hen op een jaarlijks bedrag van 590.375,00 euro wordt gecijferd. Voorts dient in rekening te worden gebracht dat noch het bestek, noch de toewijzingsbeslissing een einddatum voor de opdracht bepalen. Tussenkomende partijen sub 1, 2 en 3 stellen aldus ten onrechte dat het nadeel te algemeen zou zijn beschreven of dat het niet ernstig zou zijn omdat het louter financieel is: het niet kunnen uitvoeren van een opdracht is niet enkel een financieel verlies aangezien zulks ook een moreel element bevat, en in zoverre het als financieel moet worden aangemerkt, is het een verlies dat vaak moeilijk op een voor de schadelijder geheel bevredigende manier door een schadevergoeding kan worden gecompenseerd, wegens zijn niet steeds wiskundig zuiver te evalueren componenten als verlies van een kans, winstderving, referentiederving. Voor wat de middelen betreft die tot gevolg zouden hebben dat de procedure dient te worden herbegonnen, moet in de lijn van bepaald verweer worden vastgesteld dat in dat geval de opdracht inderdaad voor een zekere periode buiten het bereik van verzoekende partijen lijkt te komen. Bij gebrek aan een schorsing hebben zij echter de facto helemaal geen enkele kans meer om de opdracht nog in natura uit te voeren, zodat zij er te dezen wel degelijk voordeel bij hebben om de gevraagde schorsing te horen uitspreken.

Voorts wordt te dezen aanvaard dat verzoekende partijen terecht een beroep deden op de procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid omdat de bedoeling voorlag de nieuwe procedure per 1 januari 2009 operationeel te laten zijn (artikel 7 van het protocol en bladzijde 2 van het bestek). Ten slotte blijkt niet dat verzoekende partijen hun vordering niet met de nodige diligentie zouden hebben ingesteld: hun vorderingen zijn op 29 december 2008 en op 2 januari 2009 (per fax op 30 december 2008) ingediend, terwijl de kennisgeving 23 december 2008 gedateerd is; een aantal verzoekende partijen hebben bovendien ook de aan de te dezen bestreden toewijzingsbeslissing voorafgaande beslissingen aangevochten met

vorderingen tot nietigverklaring en tot schorsing (gekend onder rolnummers 190.344/XII-5665 en 190.787/XII-5659) zodat minstens van hen niet mag worden gesteld dat zij het risico zouden hebben geaccepteerd dat volgens tussenkomen de partijen sub 1,2 en 3 reeds uit de voormelde machtiging door de bevoegde minister, samenwerkingsakkoord en/of protocol voortvloeide.

23. In een eerste middel wordt schending aangevoerd van “art. 1, § 1 juncto art. 4, § 1 en art. 5, derde streepje van de wet van 24 december 1993 betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten, art. 53 juncto art. 56 van het koninklijk besluit van 8 januari 1996 betreffende de overheidsopdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten en de concessies voor openbare werken (hierna A.R.O.-K.B.) of, in ondergeschikte orde voor het geval de incassodiensten en gerechtsdeurwaarders-diensten zouden moeten gekwalificeerd worden als B-diensten, van art. 62 juncto 64 van het ARO-K.B”.

In essentie betogen verzoekende partijen daartoe dat de centralisatie van de invordering van fiscale en niet-fiscale schuldvorderingen in opdracht van de Vlaamse belastingsdienst Vlabel tegen betaling onmiskenbaar een overheidsopdracht voor dienstverlening betreft en dat het bestek aldus ten onrechte geen toepassing maakt van de regelgeving inzake de overheidsopdrachten.

24. Verwerende en tussenkomen de partijen betwisten het gegeven niet, dat geen toepassing is gemaakt van de voornoemde regelgeving, maar stellen dat deze niet van toepassing was op de gevoerde toewijzingsprocedure, nu noch de betrokken diensten noch de verwerende partij aan die regelgeving zouden zijn onderworpen.

25. Het begrip overheidsopdracht voor aanneming van diensten wordt in artikel 5 van de voormelde wet van 24 december 1993 omschreven als de overeenkomst onder bezwarende titel gesloten tussen een dienstverlener enerzijds en een aanbestedende overheid anderzijds, en die betrekking heeft op de in bijlage 2 bij de wet vermelde diensten.

Prima facie lijken de betrokken diensten van gerechtsdeurwaarders minstens als B-diensten (“21.diensten van juridische aard” of “27.andere diensten”) te kunnen worden gekwalificeerd en dus onderworpen aan de betrokken wet.

Het feit dat de tarificatie ervan eenvormig is vastgesteld lijkt aan die conclusie geen afbreuk te doen en als dusdanig een beroep op de mededinging niet uit te sluiten, doch enkel een welbepaalde procedure namelijk de aanbesteding aangezien de prijs daarbij het enige gunningscriterium is.

Gelet op hetgeen hiervoor reeds is aangenomen, namelijk dat verwerende partij bij wijze van delegatie optreedt voor rekening van overheden - Vlaamse Gemeenschap en Vlaams Gewest en hun orgaan Vlabel - die aanbestedende overheden zijn overeenkomstig artikel 4 van de meer vermelde wet van 24 december 1993, lijkt de vraag of de verwerende partij dergelijke aanbestedende overheid is, niet meer relevant, en evenmin de vraag of de opdracht die door de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest aan verwerende partij is gegeven, zelf mogelijks niet als een opdracht van diensten kan worden aangemerkt bij gebrek aan tegenprestatie.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verwerende partij gehouden is om de regelgeving inzake de overheidsopdrachten te eerbiedigen in de mate haar voormelde opdrachtgevers hiertoe gehouden zijn. Dat het wel degelijk om een opdracht gaat die niet van verwerende partij zelf uitgaat, lijkt te worden bevestigd door diverse gegevens uit het protocol en bestek : aldus bijvoorbeeld bepaalt de bevoegde minister reeds in het protocol de essentiële voorwaarden waaraan een centraliserende gerechtsdeurwaarder en de door hem verrichte diensten dienen te voldoen; de centraliserende gerechtsdeurwaarder treedt zelf bij zijn invorderingstaken op voor rekening van Vlabel; hij dient een helpdesk te organiseren voor de opdrachtgever (Vlabel); de centraliserende gerechtsdeurwaarder is het enige aanspreekpunt voor Vlabel, ook ingeval van een incident tijdens de invordering; de ontvangen betalingen dienen wekelijks aan Vlabel te worden doorgestort.

Het eerste middel is in de besproken mate ernstig.

26. Er is aldus voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§1 en 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen

OM DIE REDENEN
BESLIST DE RAAD VAN STATE :

Artikel 1.

De zaken nrs. A.190.847/XII-5663 en A. 190.918/XII-5668 worden gevoegd wat de vorderingen tot schorsing betreft.

Artikel 2.

De verzoeken tot tussenkomst van G. De Wilde, Baele, bvba G. De Wilde en Marc Brackeva in de kort gedingen worden ingewilligd.

Artikel 3.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de Nationale Kamer van Gerechtsdeurwaarders van 18 december 2008, houdende de toewijzing van de opdracht van centraliserende gerechtsdeurwaarder in het kader van de fiscale en niet-fiscale schuldvorderingen van Vlabel aan de kantoren Brackeva (Antwerpen) en De Wilde en Baele (Gent).

Artikel 4.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 1000 euro, komen ten laste van tussenkomende partijen, elk voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zevenentwintig januari 2009, door :

de HH. D. VERBIEST,
F. BONTINCK,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BONTINCK.

D. VERBIEST.